

EL PUNT

COMARQUES GIRONINES

Edicions Periòdiques
de les Comarques, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona ☎ 18 64 00 - Fax 18 64 20

Director de l'edició: Joan Ventura i Brugulat.

Redactor en cap: Pep Riera i Font.

Caps de secció: Pepa Bouis, Carles Ribera i Martí Ayats (Esports).

Susanna Alsina (Garrotxa), Jordi Casas (Ripollès/Cerdanya), Salvador Garcia (Girona),
Josep Puigbert (Alt Empordà), Albert Vilar (Baix Empordà).

Puri Abarca (Turisme), Núria Astorch (Ensenyament), Mònica Cabruja (Sanitat), Irene
Casellas (Solidarietat i cooperació), Antoni Dalmau (Urbanisme).

Consell editorial: Xavier Albertí, Narcís Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Josep
Colledemont, Joan Domènech, Francesc Ferrer, Antoni Güell, David Marca, Jaume
Pinyol, Modest Prats, Joan Ribas, Josep Suy, Francesc Ten, Margarida
Torrent, Joan Torres, Josep Vallès, Esteve Vilanova,
Xavier Cortadellas (secretari).

EL PUNT

Hermes
Comunicacions, S.A.

Carrer Figuerola, 28 - 17001 Girona ☎ 18 64 00 - Fax 18 64 20

Consell d'administració: Joan Bosch i Roura (President), Jordi Bosch i Roura
(Gerent), David Marca i Cañellas, Joan Ribas i Freixas i Esteve Vilanova i Vila.

Director editorial: Joan Vall i Clara.

Director: Emili Gisbert i Negrell.

Subdirector: Jordi Grau i Ramió.

Teia Bastons (Cap de Setmana), Jordi Camps (Esports), Josep Martínoy (Catalunya,
Espanya, Món), Enric Matarredona (Llibre d'Estil), Jordi Molins (Disseny), Toni Muñoz
(Publicacions Especials), Joan Poyano (Economia), Miquel Riera (Cultura-
Espectacles), Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Punt Divers), Xevi Xirgo (Política).

Narcís Genís (Parlament), Lluís Bruguera (Tancament), Pere Drou (Llengua), Manel
Lladó (Fotografia), Anri Mir (Correcció), Carme Torns (Documentació).

Gestió: Anna M. Ribas, Carme Bosch (Administració), Miquel Fuentes (Recursos
Humans), Concepció Casals (Quiosquers). Producció: Lluís Cama, Jaume Batxellí
(Serveis), Jaume Esparraguera (Infografia), Josep Madrenas (Informàtica), Nuri
Prunedà (Publicitat). Comercial: Pau Figueras, Baldri Bramon (Agències), Jordi
Cantó (Comarques gironines), Cristina Taulats (Maresme), Marc Baster (Barcelonès
Nord), Santi Amores (Subscripcions), Santi Esteve (Tarragona/Reus). Promoció: Xevi
Esteve. Màrqueting: Toni Corominas. Relacions Exteriors: Estanis Alcover.

Impressió: Rotimpre ☎ 40 05 95.

EL PUNT expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats
exposen l'opinió dels seus autors, que EL PUNT no fa seva necessàriament.

Defensor del lector: Josep Vallès i Grau.

Difusió controlada Dipòsit legal: GI-535-78

Bona salut cultural i un servei deficient

Les cues d'aquests dies per adquirir entrades al Teatre Municipal de Girona per a la programació del semestre han reprodut un problema endèmic que la incorporació de la venda per telèfon tampoc ha resolt. Quan s'ofereix un paquet de més de 40 espectacles i amb actors, companyies i obres de gran atractiu, és obvi pensar que la demanda pot superar les previsions. I si, d'una banda, s'ha d'entendre com un símptoma de bon estat de la salut cultural, de l'altra és un greuge que no s'hagi fet un esforç suplementari a

l'altura de la qualitat de la programació. Una finestreta oberta dues hores al matí i dues a la tarda és un servei totalment insuficient. Almenys en els primers dies s'hauria de destinar-hi una persona tota la jornada. Amb la venda per telèfon hi ha el mateix problema, i no ha de ser difícil trobar alguna fórmula provisional. Són solucions per a la primera allau de demandes, que ben segur no caldrien la resta de la temporada, i que estalviarien moltes hores d'espera.

Aquests dies també s'han insinuat altres alternatives, com només posar

a la venda un mes de programació o repartir els espectacles en diversos paquets, però això no és cap sortida. I canviar els hàbits del públic encara seria més complicat. En qualsevol cas, a part d'idees concretes com les apuntades anteriorment, s'han d'estudiar fórmules que permetin ampliar les possibilitats de comprar entrades i que l'espectador, visqui a Girona o a qualsevol població de les comarques, tingui les mateixes possibilitats d'adquirir un seient a platea, sense haver de tenir la sensació d'estar perdent el temps.

Un secretari d'estat per a la crispació

Diffícil ho tenen tots els que, com ara Jordi Pujol, han lamentat i censuren que els dos partits majoritaris estatals hagin recuperat la política de la crispació, de la desqualificació i l'insult. No només no els fan cas sinó que qui tindria la possibilitat, pel lloc que ocupa, d'asserar el debat, ha decidit posar-hi més benzina. Això és el que va fer ahir el secretari d'estat per a la Comunicació, Miguel Ángel Rodríguez. Lluny de limitar-se a comunicar i explicar l'abast dels acords del consell de ministres —que prou

feina hi té—, va optar per embolicar més la troca. Afirmando, com va fer, que cada ciutadà haurà de pagar cinc mil pessetes a Hisenda perquè el PSOE no va recaptar 200.000 milions de 600 contribuents, lluny de ser només una temeritat i una falsedat, és també una provocació injustificable. A què juga el secretari d'estat? Cal suposar que va a la seva, sense encomanar-se a ningú. Perquè es fa difícil pensar, sobretot després de la relliscada del mateix José María Aznar quan va dir que s'havia congelat el sou dels funcionaris pel mateix

motiu, que hi pugui haver algun estratèg polític dins del PP que aconselli tan malament. De fet no és la primera vegada —cal esperar que sigui la darrera— que Miguel Ángel Rodríguez es posa de peus a la galleda. Va indignar els catalans fent mofa de la possibilitat de formar seleccions esportives nacionals i va insultar les dones comparant els divuit anys de la Constitució amb les posades de llarg. Ha demostrat amb escreix que el càrrec li va gros i pots ja seria hora, per a tranquil·litat de tothom, que li busquessin un relleu.

EL LECTOR ESCRIU

Bona adaptació del carrer Pi i Margall de Palafrugell

La delegació de Mifas del Baix Empordà voldria, amb aquestes ratlles, fer públic el nostre agraïment a l'arquitecte a qui s'ha encarregat portar a terme les obres del carrer Pi i Margall. És el que se'n pot dir un carrer adaptat; però no només per a persones amb cadira de rodes, o amb dificultats, sinó per a tothom; per als carretons d'anar a comprar, per als cotxets de mainada, etc. Estem contents perquè s'ha respectat la llei de supressió de barreres, i esperem que en els propers casos se seguirà aquest model. És pel bé de tots. / ISABEL JUSCAFRESA CAMA. Palafrugell (Baix Empordà).

Més informació per als malalts i els seus familiars

«Elvira, això no quedarà així. He estat crucificat.» Aquestes eren algunes de les últimes paraules que va pronunciar el meu marit abans de morir a l'Hospital de Figueres. Potser estava una mica desorientat —qui no ho estaria després de passar setze llargues hores en una incòmoda llitera a urgències!—, però mai no podré oblidar la imatge d'en Joan en aquell llit d'aquella blanca habitació.

Tot havia començat amb una dispnea sobtada i la visita del metge de guàrdia a casa, el qual, sospitant que tenia alguna anomalia del cor, ens va enviar al servei d'urgències de l'Hospital de Figueres.

Pels volts de la mitjanit de dijous arribem a urgències. Una llarga espera. Se li diagnostica pneumònia; el cor no té cap anomalia. Ingressa el divendres a mitja tarda a la planta corresponent. Gairebé no he parlat amb cap metge que m'informés de l'estat del meu marit i jo suposo que no deu ser res greu. El dissabte, tot continua igual. Al vespre en Joan mor. El cor li ha fallat.

Estic decebuda. I no només per la manca d'informació i d'acompanyament a la família. També perquè, com a creient que sóc, no vaig

Els textos tramesos a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats els que no excedeixin de 20 ratlles mecanografiades. L'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el de resumir-les quan ho consideri oportú.

poder disposar d'assistència religiosa per al meu marit, cosa que en aquells moments considerava important.

Per això, després d'aquesta experiència personal, voldria fer una crida: no callem les nostres disconformitats; les coses, per poder posar-hi solució, s'han de dir; si no, no se saben.

I senyors de l'administració i de la sanitat: reflexionem una mica i mireu d'augmentar el nombre de treballadors, que en la sanitat és molt necessari; que així no s'hi pot anar. Hi ha molts diners invertits en coses que són supèrflues i que

es podrien invertir molt bé en aquest àmbit. Jo no tinc cap queixa del personal en si mateix, però segurament si n'hi hagués hagut una mica més per repartir-se la feina i estar més per nosaltres, els familiars, no ens hauríem sentit tan desamparats.

Potser, al capdavant, les coses no haurien canviat, però almenys nosaltres hauríem estat informats degudament. I ben segur que el personal també ho agrairia i no hauria d'anar amb l'aigua al coll, com els sol passar els caps de setmana.

Al capdavant som humans, i no som culpables de posar-nos malalts

el cap de setmana. / ELVIRA GUANTER i PUJOL. L'Escala (Alt Empordà).

Resposta al senyor Joaquim Batlle

Amic Joaquim, sóc la presidenta de L'Olivera Centre de la Dona, i voldria dir-te que estic tan o més preocupada que tu per les situacions que es donen actualment i que repercuteixen en el benestar dels infants. Crec que hauríem de tornar a recordar els drets dels nens, encara que estiguin reconeguts mundialment, i, si fa falta, els anomenarem un per un.

Et diré que no tan sols és el teu amic el que ha rebut sentències com les que esmentaves en la teva carta, les dones també tenen demandes civils, penals...

El que és greu és que les sentències mal justificades sempre defensen el pis o la casa i no pensen en el benestar dels infants, els quals podrien justificar els greus problemes que els ocasiona aquest fet. Fins i tot estem pensant que si això continua, hauré de prendre mesures, denunciant els maltractaments als menors produïts per la justícia, fins i tot el martiri que suposa el fet que les sentències justes tarden a sortir i a ser executades.

Tenim un cas que afecta l'article 3 de la declaració de les Nacions Unides relatiu als drets dels infants; si no es resol amb rapidesa, hauré de posar-nos mans a l'obra.

Aquesta carta em dona peu a oferir suport a un grup d'advocats que volen intentar resoldre les separacions sempre mitjançant el mutu acord. Això em sembla que es fa a Itàlia, però està clar que no convindrà a tots els advocats, ja que pels que tenen menys moral, com més problemes, més diners.

Tenim a la nostra associació una dona que té una demanda de diners al seu exmarit, tan sols per poder pagar l'advocat; és clar, això no consta, ella tan sols fa el que se li diu.

Crec que dones i homes hauríem de lluitar junts, perquè tants problemes tenen els homes com les dones. Digues-li al teu amic que també ajudem els homes, som sensibles a tot el que sigui just; i no tingui por de més denúncies, som a l'Hotel d'Entitats de Salt. / MARIA DOLORS DALMAU i PUIG. Presidenta de L'Olivera, Centre de la Dona. Salt (Gironès).

F E D'ERRADES

L'aplec de Santa Brígida se celebra els dies 1 i 2 de febrer, i no el 25 i el 26 de gener com es deia a l'agenda del Punt de Venda d'ahir.

LA PUNXA D'EN JAP

